

ROTONDE

Bid voor ons

Riek en Wim Beute, Ria Nederveen, Wim Smit, Sjoerdje Vellema

Bid voor ons, wanneer jullie weer terug zijn in Nederland. Deze vraag hoorden de vijf leden van de Gereformeerde Bijbelstudiebond vaak tijdens hun bezoek aan een aantal kerken in Noordoost-India. Samen geven ze hun impressies van deze reis.

Toen in de verafgelegen gemeente Kashipur in december bekend werd dat er misschien gasten uit Holland zouden komen, is er iedere dag gebeden tot de Here. Een aantal mensen uit de bergen was zeven uur onderweg geweest, te voet en met de boot, om ons te ontmoeten. De wederzijdse bemoediging was groot. Het trof ons dat de mensen zo ontzettend blij en dankbaar waren, dat er aan de andere kant van de wereld broeders en zusters wonen die met hen willen spreken, zingen en bidden. De grote dankbaarheid dat God ons bij elkaar had gebracht, was goed te horen in hun gebed, zelfs in het Hmar.

Uit de gesprekken blijkt steeds weer hoe dicht deze mensen bij de Here leven en zich afhankelijk weten van Hem. Ze zijn gedreven om de blijde boodschap, het Evangelie van de verlossing door Christus uit te dragen.

Op verschillende plaatsen kwamen vrouwen met het voorstel om iedere week op een vaste avond samen te komen, zowel in India als in Nederland, om voor elkaar te bidden.

Evangelist Lalhmingtha

Opvallend was hun ijver en inzet om geld opzij te leggen voor de dienst aan de Here. Met dat geld kunnen evangelisten en zendelingen betaald worden. Vaak werken die aan een missionaire school, die door de kerken is opgericht in een gebied waar veel Hindoes wonen. Zo ontmoetten wij ook de evangelist Lalhmingtha in Kashipur. Hij liet ons zien waar hij woont zolang er niet meer geld beschikbaar is. Een heel eenvoudig bamboehutje tegen de heuvel gebouwd. Je kunt door de vloer heen kijken, er ligt alleen een dunne matras op. Dat is vast wel koud 's nachts. Een tafel of stoel heeft hij niet, alleen een rekje met wat borden en bekers. Rijst kookt hij op een gasbrandertje.

Hij vertelde dat hij had geprobeerd het Evangelie te verkondigen in de dorpen, maar de mensen hadden hem met stenen weggejaagd. Wel sturen ze hun kinderen naar de missionaire school, omdat ze ander onderwijs niet kunnen betalen. Deze kinderen horen dagelijks het Evangelie van Jezus Christus. Via de kinderen kan hij nu ook de ouders bereiken. Vlak voor kerst was een bijeenkomst georganiseerd, waarop hij het verhaal over de geboorte van Jezus had verteld. Ook bij de ouders vond hij toen een luisterend oor.

Lalhmingtha had eerst de bijbelschool gevolgd van *Youth with a mission*, waar de studenten in negen maanden tijd elk bijbelboek vijf keer moesten doorwerken vanuit verschillende invalshoeken. Daarna had hij gestudeerd aan de theologische school in Dehra Dun. Daar had hij twee maanden les gekregen van prof. Ohmann. Zo werd de wereld weer heel klein.

Het Agrarisch opleidingscentrum¹ in Hmarkolien is ook een paar dagen onze verblijfplaats geweest. Nog half in de steigers straalt het een groot idealisme uit. Bij de bouw worden ook hindoeburen ingeschakeld om nog zonder te spreken over het Evangelie, een weg te openen voor het Woord. Vol verwondering heeft deze buurman staan kijken naar die gasten uit

¹ Met steun van DVN opgezet om de inkomsten van de arme boeren te vergroten door onderzoek en trainingen.

Holland, die zaten te praten met de mensen uit de kerk en liederen zongen rondom het houtvuur in de tuin.

Ontmoeting van hart tot hart

Op de conferentie van de Women Missionary Society (WMS) hebben we verteld over de plannen voor de contacten tussen de bond en de zusters in India. Over het uitwisselen van ideeën en ervaringen, wederzijdse hulp en steun. Over geld dat door sponsors is gegeven voor de uitgave van een schets; en geld dat via de collecte op verenigingen en op de bondsdag is ingezameld als target vanuit Nederland voor het missionaire werk. Dat bedrag is met een symbolische cheque overhandigd. Maar hoe denken de zusters in India zelf over de plannen? Die vraag hebben we aan hen voorgelegd en spontaan organiseerden zij meetings met het bestuur van de WMS, zowel in Manipur als in Assam. Tijdens deze bijeenkomsten konden we openhartig en vrijuit praten met elkaar. De vertaling van Hmar naar Engels (en soms naar het Nederlands voor overleg) en dan weer terug, stond ertussen, maar dat was tot onze verrassing niet echt een handicap. Ook non-verbaal komt heel wat informatie over.

In Manipur stelden we vragen over het doel en de organisatie van de vrouwengroepen die samenwerken in de WMS. Duidelijk werd, dat zij zich in de eerste plaats willen inzetten voor het missionaire werk van de kerk en daaraan hun bijdrage willen geven. Hiervoor organiseren zij allerlei activiteiten. De bijdrage vanuit Holland was dan ook een grote bemoediging.

Verder komen zij elke week samen voor bijbelstudie onder leiding van de pastor. Op dit punt hebben we doorgevraagd naar hun mening over de plannen voor hulp bij de bijbelstudie. Drie schetsen in het Engels waren opgestuurd om te laten zien hoe onze bond de verenigingen helpt met bijbelstudiemateriaal. Onze vraag was: kunnen jullie zulke schetsen ook gebruiken, als ze vertaald worden in het Hmar? Daarop ontstond een interessante discussie onder de zusters, die we helaas niet konden verstaan. Toch werd duidelijk om welk punt de bespreking draaide. Sommigen vonden het beter dat een van hun eigen dominees een boekje zou schrijven. Maar anderen meenden: wat uit Nederland komt, is vast veel beter. Gelukkig vonden we de juiste woorden om te benadrukken dat onze boeken niet altijd het beste zijn, en dat hun eigen dominees veel beter kunnen inschatten wat geschikt is voor hun omstandigheden. Wel kunnen zij onze schetsen daarbij als basismateriaal gebruiken.

Verder hebben we verteld over de vijf-vragen-methode, die bij ons op veel verenigingen gebruikt wordt (de GVI-vragen). Die vragen hadden we in het Engels op boekenleggers geprint en uitgedeeld met de vraag: wilt u bekijken of u die kunt gebruiken voor de bijbelstudie? Niet alleen onder de vrouwen, maar ook voor de jeugd. Als zij deze methode willen gebruiken, kunnen de vragen in het Hmar vertaald worden. Wij hebben beloofd ook daarvan boekenleggers te maken.

Het was een boeiende ervaring zo samen te overleggen over de hulp die wij vanuit Nederland aan onze zusterkerken in India kunnen bieden, vanuit de rijkdom die wij zelf van God ontvangen hebben.

Vraag om hulp

In Assam hebben we ook met de vrouwengroepen overlegd. Daar deden we totaal andere ervaringen op. Dit gebied is nog erg achtergebleven in ontwikkeling. Het eerste punt dat de zusters naar voren brachten, ging dan ook over de armoede waarmee zij worstelen. Zij moeten lang en hard werken om voldoende eten en andere levensbehoeften bijeen te sprokkelen. Het meest trof ons nog dat zij het zo erg vonden, dat zij de targets niet konden opbrengen. Per gemeente hebben zij immers afgesproken welk bedrag zij in het komende jaar bijeen zullen brengen voor het steunen van een zendeling. Zij zien dat als een *Faith promise*, een belofte aan de Here, dat zij zich tot het uiterste zullen inspannen dit doel te bereiken. En daarom legden zij dat ook aan ons voor: help ons alstublieft, zodat wij de targets kunnen halen.

Wij voelden ons hiermee erg ongemakkelijk. De Bijbelstudiebond doet immers niet aan ontwikkelingshulp. In ons land liggen deze zaken sterk gescheiden. Maar hoe kunnen we dit duidelijk maken aan deze mensen, die juist het missionaire werk op de eerste plaats stellen? De kerken in India helpen mensen met een kredietprogramma². Daarom vroegen we hiernaar en tot onze verrassing stonden wel tien tot vijftien vrouwen op, die een krediet hadden gekregen. Blij en ook wel trots vertelden ze, wat ze met dat geld doen. Weven, een winkeltje opzetten, in een soort wegrestaurant thee of een eenvoudige maaltijd serveren, biggetjes vetmesten, brood of koeken bakken en op de markt verkopen. Nog veel meer vrouwen zouden aan deze programma's willen meedoen, maar het aantal is beperkt omdat DVN niet meer geld beschikbaar heeft.

De volgende morgen hebben we het winkeltje bezocht van een van de vrouwen, die al voor de tweede keer een krediet had ontvangen. Ze zat te weven, maar begon onmiddellijk thee voor ons klaar te maken. Ondertussen vergat ze niet de andere klanten te bedienen. Met eigen ogen konden we zien, dat het werkt, die bijdrage aan het kredietprogramma: materiële hulp aan deze mensen is tegelijk bouwen aan de kerk. Wat een perspectief voor het zendingswerk wereldwijd, als christenen hun geld op deze manier willen inzetten voor de zaak van Jezus Christus.

Bid ook voor ons, vroegen wij daarom aan de mensen in India. Bid voor ons, dat ook wij in Nederland met dezelfde toewijding en ijver ons willen inzetten voor zijn dienst.

² Met hulp van DVN hebben de kerken een kredietprogramma opgezet, waarbij aan mensen een bedrag wordt uitgeleend. Daarmee gaan ze aan het werk om inkomsten te verwerven. Deze kredietprogramma's blijken heel goed te werken om de levensomstandigheden te verbeteren. Mee door de opleiding die vooraf gegeven wordt, zijn de mensen in staat het geleende bedrag na een jaar weer terug te betalen. Ook de bijdragen voor de kerk en de zending zijn hierdoor toegenomen.